

## OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 kwietnia 1977 r.

**w sprawie uczestnictwa szeregu państw w konwencjach o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r.**

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 61 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych, artykułem 60 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu, artykułem 140 Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych oraz artykułem 156 Konwencji genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 38, poz. 171), zostały złożone Rządowi Szwajcarii dokumenty przystąpienia i dokumenty ratyfikacyjne do wymienionych konwencji przez następujące państwa:

Gwinea-Bissau . . . . . dnia 21 lutego 1974 r.,

z następującymi zastrzeżeniami:

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych:

artykuł 10

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są ranni i chorzy w armiach czynnych, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

artykuł 13

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje warunków przewidzianych w ustępie 2 tego artykułu, dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”,

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu:

artykuł 10

„Rada Państwa Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji

humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są ranni, chorzy i rozbitkowie na morzu, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

artykuł 13

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje warunków przewidzianych w ustępie 2 tego artykułu, dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”,

do Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych:

artykuł 4

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje warunków przewidzianych w ustępie 2 tego artykułu, dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”,

artykuł 10

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są jeńcy wojenni, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

do Konwencji o ochronie osób cywilnych podczas wojny:

artykuł 11,

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są osoby cywilne, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

## artykuł 45

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau oświadcza, że przekazywanie osób cywilnych podlegających ochronie na podstawie konwencji Mocarstwu będącemu stroną konwencji nie zwalnia Mocarstwa zatrzymującego od stosowania postanowień niniejszej konwencji.”

Katar . . . . . dnia 15 października 1975 r.,  
Wyspy Świętego Tomasza  
i Książęca . . . . . dnia 21 maja 1976 r.,  
Boliwia . . . . . dnia 10 grudnia 1976 r.

Zgodnie z odpowiednimi artykułami wyżej wymienione konwencje wchodzi w życie w stosunku do powyższych państw po upływie sześciu miesięcy od dnia złożenia odpowiedniego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Ponadto następujące państwa złożyły notyfikacje o sukcesji:

Rząd Bahama notą z dnia 27 czerwca 1975 r. stwierdził, że uważa się za związanego ratyfikacją dokonaną przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, i uznał się za stronę wymienionych konwencji poczynając od dnia 10 lipca 1973 r., tj. od daty uzyskania niepodległości.

Rząd Papui Nowej Gwinei notą z dnia 7 kwietnia 1976 r. stwierdził, że uważa się za związanego ratyfikacją dokonaną przez Australię, i uznał się za stronę wymienionych konwencji poczynając od dnia 16 września 1975 r., tj. od daty uzyskania niepodległości.

Rząd Surinamu notą z dnia 30 września 1976 r. stwierdził, że uważa się za związanego ratyfikacją dokonaną przez Holandię, i uznał się za stronę wymienionych konwencji poczynając od dnia 25 listopada 1975 r., tj. od daty uzyskania niepodległości.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Rząd Socjalistycznej Republiki Wietnamu notą z dnia 4 lipca 1976 r. oświadczył, że Socjalistyczna Republika Wietnamu zachowuje ciągłość uczestnictwa Demokratycznej Republiki Wietnamu i Republiki Wietnamu Południowego w czterech konwencjach genewskich z 1949 r. o ochronie ofiar wojny z tymi samymi zastrzeżeniami, jakie złożyły Demokratyczna Republika Wietnamu i Republika Wietnamu Południowego, a mianowicie:

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych:

## artykuł 10

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są ranni i chorzy w armiach czynnych, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu:

## artykuł 10

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są

ranni, chorzy i rozbitkowie sił zbrojnych na morzu, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

do Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych:

## artykuł 4

„Rząd Wietnamu nie uznaje warunków przewidzianych w punkcie 2 tego artykułu dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”

## artykuł 10

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są jeńcy wojenni, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

## artykuł 12

„Rząd Wietnamu oświadcza, że przekazywanie jeńców wojennych przez Mocarstwo zatrzymujące Mocarstwu będącemu stroną konwencji nie zwalnia Mocarstwa zatrzymującego od stosowania postanowień niniejszej konwencji w stosunku do jeńców wojennych.”

## artykuł 85

„Rząd Wietnamu oświadcza, że jeńcy wojenni osądzeni i skazani za zbrodnie wojenne lub zbrodnie przeciwko ludzkości zgodnie z zasadami ustalonymi przez Trybunał Norymberski nie będą korzystać z postanowień niniejszej konwencji.”

do Konwencji o ochronie osób cywilnych podczas wojny:

## artykuł 11

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są osoby cywilne, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

## artykuł 45

„Rząd Wietnamu oświadcza, że przekazywanie przez Mocarstwo zatrzymujące osób cywilnych podlegających ochronie na podstawie konwencji Mocarstwu będącemu stroną konwencji nie zwalnia Mocarstwa zatrzymującego od stosowania postanowień niniejszej konwencji w stosunku do osób cywilnych podczas wojny.”

Podaje się również do wiadomości, że Nowa Zelandia notyfikowała o wycofaniu zastrzeżenia zgłoszonego dnia 6 maja 1959 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 64, poz. 385) do Konwencji genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny. Wycofanie zastrzeżenia nabrało mocy w dniu 2 marca 1976 r.

Minister Spraw Zagranicznych: E. Wojtaszek